

CĂLĂUZA

Domnul să te binecuvânteze, frate Neville.

Mă bucur pentru că în seara aceasta sunt din nou în adunare. Sunt puțin răgușit pentru că Mesajul de dimineață a fost puțin cam lung, dar sunt sigur că ați fost aici. Eu m-am bucurat că l-am putut aduce și cred că vouă v-a plăcut să-L ascultați.

Să nu uitați că acestea sunt lucrurile care îl zidesc pe un slujitor al lui Hristos: mai întâi este credința și apoi, fapta. Amintiți-vă că Duhul Sfânt nu poate acoperi zidirea lui Dumnezeu dacă aceste lucruri nu operează prin Duhul. Înțelegeți? Indiferent ce faci, acestea sunt lucrurile care alcătuiesc Trupul lui Hristos.

Nu uitați că mai întâi este credința voastră, fapta, cunoștința și așa mai departe, până când statura lui Hristos este completă și se manifestă. Apoi, vine Duhul Sfânt peste voi și pecetluiește totul într-un singur Trup. Dar trebuie să fie toate aceste lucruri.

Astfel, Isus a spus: *„Îi veți cunoaște după roade.”* Vedeți? Tu nu poți aduce roade dacă nu ai aceste lucruri în tine. Dar când acestea iau locul lucrurilor lumești și păgânești, toată necredința este scoasă afară, toate lucrurile lumii au trecut și nu mai rămâne nimic altceva decât o făptură nouă în Hristos.

În Efeseni 4.30 scrie: *„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.”* Să nu uitați: pecetluiți în Împărăția lui Dumnezeu. Țineți minte aceasta și luați mai întâi aceste lucruri. Apoi, vine pecetluirea care este Duhul Sfânt, Capacul care ne pecetluiește în Trup. În ordine.

Avem o cerere din partea serei Little din Chicago, al cărei soț a fost implicat într-un

accident de mașină și este între viață și moarte. Și sora Edith Wright, pe care o știm demult, este foarte grav bolnavă acasă și s-a făcut anunțul acesta ca să ne putem ruga împreună pentru această cerere.

Haideți să ne plecăm cu toții capetele pentru un moment.

Scumpul nostru Tată ceresc, ne adunăm în jurul Tronului lui Dumnezeu, prin credință, și cerem ca îndurarea Ta divină să se reverse peste aceste cereri. Fratele Little a avut un accident de mașină și este aproape mort, de aceea Te rugăm să vii în ajutorul lui. Doamne, fă ca Duhul Sfânt să fie lângă el și să-l aducă înapoi între noi.

Dumnezeule, ne rugăm și pentru sora Edith Wright, pentru ca Duhul Sfânt să fie în seara aceasta lângă patul ei și să-i redea sănătatea. Îndură-Te, Tată, fiindcă ai promis aceste lucruri, iar noi le credem. Și așa cum am văzut azi dimineață, distanța nu înseamnă nimic pentru Tine, pentru că Tu ești la fel de mare în partea aceasta a lumii, cum ești și în partea cealaltă. Ești Omniprezent, Omnipotent și Infinit și noi Te rugăm, Tată, să răspunzi la cererile acestea în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Mă bucur că în seara aceasta pot să fiu aici. Știu că este cald. Sunt trei adunări una după alta... Știu că unii dintre voi aveți de condus mai mult de cinci sute de mile de acum până mâine. După ziua de mâine și eu am de condus o mie patru sute de mile și cred că a fost un timp minunat pentru voi toți. Și pentru mine a fost un timp minunat fiindcă v-am vizitat, dar îmi pare rău că mulți au trebuit să se întoarcă înapoi pentru că nu este loc suficient și nu putem să-i înghesum pe oameni din cauza pompierilor care nu acceptă acest lucru. Acesta este motivul pentru care încercăm să obținem o biserică mai mare, ca să putem avea destule locuri pentru oameni.

Ca întotdeauna, sunteți bineveniți aici la Tabernacol, unde nu avem alt crez decât pe Hristos, nu avem altă lege decât

dragostea și nu avem altă carte decât Biblia, iar păstorul nostru de aici este fratele Orman Neville.

Aici avem o adunare formată din mulți oameni interdenomenaționali, care vin și se închină lui Dumnezeu după cum le dictează conștiința. Noi ne bucurăm întotdeauna să vă avem aici, așa că puteți veni oricând puteți, fiindcă vă primim cu drag.

Din câte știu, data viitoare când voi putea fi aici este când va fi gata biserica. Atunci aș vrea ca după ce am parcurs Epocile bisericilor, să ajung la cele șapte și ultimele șapte Peceți din Cartea Apocalipsei.

De multe ori, în timpul acestor adunări, aici vin oameni bolnavi și suferinzi și este nevoie de vedenii. Apoi, vin oameni și pentru interviuri, iar dacă intru acolo este foarte greu să mai vorbesc după aceea, din pricina deosebirii. Toți știu că în adunările noastre de vindecare, predică domnul Baxter sau altcineva, iar eu vin și mă rog pentru bolnavi fiindcă altfel este foarte obositor.

Cu câteva minute în urmă m-am rugat pentru cineva, iar acolo am întâlnit un copil pe care medicii... are ceva la spate, așa s-a născut. Când am venit l-am văzut stând pe coloană, ceea ce înseamnă că copilul acela nu va mai fi nenorocit, ci va fi bine. Sigur că da. Eu știu aceasta, sunt convins că așa va fi. Deci, aș vrea să avem credință și să credem în Dumnezeu.

Mulți dintre voi îmi sunteți străini. Dacă nu mă înșel, acesta este fratele Crase. Este adevărat? Frate Crase, îți datorez scuze pentru că nu te-am chemat aici sus la dedicarea pe care am făcut-o. Cred că va fi bine dacă voi ajunge la voi pentru o adunare la sfârșit de săptămână. Este bine?

Sus la Bloomington sunteți bine? În ordine. Presupun că unii dintre frații de aici sunt predicatori. Tu ești predicator? „Da, domnule.” Domnul să te binecuvânteze.

Câți predicatori sunt în sală? Să vă văd mâinile. Ei, aceasta este foarte bine. Ne bucurăm să vă avem aici. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Ar trebui să plecăm devreme de aici, pentru că unii vor conduce spre Georgia, Tennessee, New York și în alte părți. Să conduceți cu atenție, iar dacă vă este somn și nu vreți să vă cazați la un motel, trageți mașina pe marginea drumului și dormiți puțin. Așa să faceți. Trageți pe dreapta și dormiți. Să nu conduceți dacă vă este somn, fiindcă nu este bine. Dacă nu vă gândiți la voi, gândiți-vă la cei de lângă voi. Vedeți? Tu știi unde te duci, dar nu știi unde se duce celălalt, deci trebuie să ai grijă de cel de lângă tine. Așadar, să fii sigur că ești treaz tot timpul ca să veghezi.

În seara aceasta aș vrea să citesc un fragment din Cartea lui Ioan. Versetele pe care le citim și la care facem referire, ne dau o bază pentru ceea ce vom spune.

De când mă știu, niciodată nu am venit la amvon să încerc să spun ceva numai ca să fie spus, ci întotdeauna încerc să aștept, să mă rog și să studiez până când simt că am ceva cu care pot să-i ajut pe oameni. Dacă nu pot fi de folos, nu are rost să stau aici. Înțelegeți? Eu vin aici ca să încerc să fiu de ajutor...

O mare parte din oamenii care au venit, au trebuit să plece acasă încă de azi dimineață, dar pentru cei care au rămas, voi încerca să vorbesc cam patruzeci și cinci de minute despre ceea ce cred că ne va fi de ajutor.

Ne vom baza pe cele spuse de **Ioan în capitolul 16.7-15: „Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar, dacă Mă duc, vi-l voi trimite.**

Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.

În ce privește păcatul, fiindcă ei nu cred în Mine;

în ce privește neprihănirea, fiindcă Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea;

în ce privește judecata, fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat.

Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta.

Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.

El Mă va proslăvi pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.

Tot ce are Tatăl este al Meu, de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.”

În versetul 13 ni se spune: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul.” Ce este Adevărul? Cuvântul. „...căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.” Cine va face aceasta? Duhul Sfânt care va veni în Numele Domnului Isus.

Eu aș vrea să folosesc următoarele minute ca să vă captez atenția asupra cuvântului „a călăuzi” sau „un Călăuzitor.”

Voi știți că eu am ceva experiență prin păduri. Călăuza este cineva care poate să vă arate împrejurimile. Astfel, când nu știi unde mergi, trebuie să ai o călăuză.

Fiind vânător, eu am avut ocazia să întâlnesc multe călăuze. De fapt, și eu sunt călăuză în Colorado, fiindcă cunosc ținutul.

Deci, călăuza trebuie să cunoască drumul, trebuie să știe unde merge, ce face și cum să aibă grijă de tine pe drum. Înțelegeți? Trebuie să aibă grijă să nu te rătăcești. Călăuza este un om selectat. Statul selectează omul care să fie călăuză. Astfel, când mergi în drumeție prin pădure, unde probabil nu ești obișnuit să mergi, nu este bine să te duci fără o călăuză. De exemplu, în Canada nu ai ce căuta fără călăuză.

Călăuza sau ghidul, trebuie să ducă autorizația la semnat la administratorul ordinii publice și trebuie să semneze și el fiindcă este răspunzător pentru tine, iar dacă ți se întâmplă ceva, este răspunzător. El trebuie să aibă grijă de tine ca să nu te rătăcești, trebuie să fie sigur că poți găsi calea înapoi de unde te duce. Dacă se întâmplă să te rătăcești, el trebuie să cunoască ținutul foarte bine, ca să te poată aduce înapoi oricând. Vedeți? El trebuie să știe foarte bine aceste lucruri, pentru că altfel nu poate fi călăuză, nu poate fi autorizat să fie călăuză.

Acesta este motivul pentru care, uneori trebuie să ai o întâlnire, să stabilești un aranjament, să îți faci rezervare ca să fii dus. Alteori, locurile sunt ocupate și nu te poate lua nici o călăuză, așa că trebuie să renunți. Aceasta se întâmplă cu călăuza pământească, dar cu Călăuza lui Dumnezeu nu trebuie să faci aceasta, pentru că El este întotdeauna gata, întotdeauna este pregătit.

Dacă nu faci toate pregătirile necesare când vrei să faci o drumeție într-o pădure unde nu ai mai fost, s-ar putea să te rătăcești și chiar să pieri. Dacă pădurea nu este prea deasă, s-ar putea să ai o șansă de 1% să ieși singur de acolo, dar dacă este o pădure deasă, nu ai nici o șansă să mai ieși afară. Nu poți ieși singur de pe cărarea morții și atunci ești terminat. Aceasta dacă nu ai o călăuză care să te călăuzească.

Poate ați auzit sau ați citit articolul de anul trecut despre băieții aceia cercetași din

Tucson, Arizona. Ei erau instruiți și știau să-și poarte de grijă, fiindcă erau cercetași... și nu erau începători, ci erau cercetași consacrați. Acei băieți au făcut o drumeție în munți, dar dintr-o dată s-a schimbat vremea și a venit o furtună de zăpadă. Astfel, s-au rătăcit și au pierit cu toții din cauză că a intervenit ceva în rutina obișnuită și nu au mai știut cum să iasă afară. Vedeți? Am uitat câți băieți au pierit atunci. I-au căutat cu elicoptere, cu garda națională, au participat și voluntari și de toate, dar s-au rătăcit și niciunul nu a mai știut unde se aflau. Ei nu au putut să-și poarte de grijă și au pierit cu toții în zăpadă, pentru că nu au știut dacă se îndreptau spre Est, spre Nord, spre Sud sau spre Vest; nu au știut dacă merg în sus sau în jos pentru că totul părea la fel.

Dar călăuza știe unde se află și când este vreme rea. El este pregătit să facă aceasta și știe ce face. Este familiarizat cu toate, știe cum arată toate lucrurile și dacă este în întuneric, fiindcă poate simți un anumit lucru.

De exemplu, unul dintre secretele călăuzei este că știe să observe stelele. Oricine poate să-ți spună încotro te îndrepti dacă vei observa stelele și întotdeauna vei vrea să observi singura stea adevărată, fiindcă este o singură stea adevărată, iar aceea este Steaua Nordului. Este singura stea care stă în același loc, iar ea îl reprezintă pe Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci. Celelalte stele pot pribegi, dar El rămâne Același. Bisericele te pot trage pe calea aceasta sau pe calea cealaltă, dar nu și El, fiindcă El este întotdeauna Același.

Dacă este zi și nu poți vedea această stea sau dacă este înnoirat, vei putea observa copacii. Mușchiul crește întotdeauna pe partea dinspre nord a copacului, fiindcă partea dinspre sud primește mai mult soare decât partea dinspre nord. Dar dacă este întuneric și nu poți vedea mușchiul? Dacă vei închide ochii și vei pipăi trunchiul copacului, vei întâlni un loc unde coaja este groasă și crăpată; aceea este partea dinspre nord și așa vei ști dacă te îndrepti spre nord sau spre sud.

Oh, și sunt multe alte lucruri, dar este nevoie de o călăuză care le știe pe toate. Un om obișnuit ar spune: „Eu nu văd nici o diferență.” Vedeți? Trebuie să fii instruit ca să știi să călăuzești.

Fără îndoială, băieții aceia au fost niște cercetași buni, poate știau să facă noduri strânse, să aprindă focul cu două pietre sau alte lucruri de felul acesta, dar să știi să găsești calea afară din pădure este altceva. Ei nu au știut cum să iasă afară din pădure și au pierit pentru că nu au avut cu ei un ghid.

În urmă cu doi ani, un tată nesocotit a plecat împreună cu fiul său de șase sau șapte ani, la vânatoare de căprioare în Colorado. În timp ce urcau pe munte, băiatul a zis: „Am obosit”, iar tatăl său i-a răspuns: „Urcă-te în spatele meu pentru că încă nu am ajuns destul de sus, iar căprioarele sunt mai sus.” El era orășean și nu știa nimic despre vânatoare sau pe unde să meargă.

Orice om care știe câte ceva despre sălbăticie, știe că acele căprioare nu stau niciodată sus. Ele nu merg sus. Caprele da, dar căprioarele nu. Ele stau jos unde se pot hrăni, pentru că trebuie să rămână unde găsesc hrană.

Dar omul acesta s-a gândit: „Dacă voi ajunge sus între stânci, voi găsi un cerb mare.” Probabil văzuse vreun tablou cu vreun cerb care stătea pe o stâncă și s-a gândit că îl va găsi acolo.

Să nu vă luați după tot ce scriu aceste reviste pentru că veți avea coșmaruri. Tot ce trebuie să faceți este să luați cu voi o călăuză, oriunde mergeți.

Pe acel tată l-a prins ploaia pentru că acolo sus ploaia vine dintr-o dată. Omul s-a grăbit pentru că era deja târziu, dar nu a mai găsit calea înapoi. Apoi a început să bată vântul...

Trebuie să știi cum să supraviețuiești dacă te prinde vremea rea pe acolo. Eu m-am urcat în copaci, apoi am coborât și iar m-am urcat și am coborât, ca să nu îngheț. Apoi, când zăpada a ajuns de patru picioare (121 cm), am luat un lemn și am curățat în jur. Eram atât de flămând încât simțeam că nu mai pot, dar am curățat niște lemne, le-am pus jos și le-am aprins ca să mă încălzesc și ca să

topesc zăpada, după care, pe la unu sau două noaptea, am tras deoparte lemnele acelea și m-am culcat pe pământul cald ca să nu îngheț. Deci, trebuie să știi cum să faci aceste lucruri.

Dar omul acesta nu a știut ce să facă și nu avut pe nimeni cu el ca să-l îndrume. El și-a ținut băiatul lipit de piept până când l-a simțit rece și a murit. Necugetat! Dacă ar fi luat cu el un ghid, acesta l-ar fi putut aduce jos de pe munte. Vedeți? Dar el a stat până când s-a întunecat, apoi nu a mai găsit calea înapoi.

La fel este și cu creștinii de astăzi. Ei stau până când se instalează întunericul, apoi constată că au plecat fără Călăuză.

Ați văzut vreodată un om care s-a rătăcit? A avut cineva experiența de a găsi pe cineva care s-a rătăcit? Este cea mai jalnică priveliște. Când se rătăcește, omul se comportă ca și cum și-ar fi pierdut mințile; nu mai știe ce face.

Odată, am găsit un tânăr care se rătăcise prin pădure. Era fermier, dar se afla pe un alt teritoriu și s-a rătăcit. După trei zile când l-am găsit, tânărul alerga ca un sălbatic și striga cât îl ținea gura. Avea buzele rănite cum se mușcase de ele, pușca îi era aruncată pe undeva și nu mai știa ce face, așa că l-au prins și l-au legat. Când a venit fratele lui, s-a luptat cu el ca un animal și încerca să-l muște pentru că nu mai știa ce face. De ce? Era rătăcit. Când se rătăcește, omul intră într-o stare de tulburare. El nu mai știe ce face fiindcă este cuprins de febră, nu mai știe unde se află și nici cum se comportă.

Așa se întâmplă și atunci când un om se pierde de Dumnezeu. El va face lucruri pe care în mod obișnuit nu le-ar face niciodată; face lucruri dincolo de gândirea omenească. Un om pierdut de Dumnezeu, o biserică pierdută de Dumnezeu, o biserică ce s-a îndepărtat de Dumnezeu, de principiile Bibliei lui Dumnezeu, va face lucruri pe care nu te aștepti să le întâlnești într-o biserică a Dumnezeului celui viu.

Ei vor obține bani din escrocherii, jucând la loterie, jucând cărți și făcând orice altceva. Ei vor învăța tot felul de alte lucruri, îi vor lăsa să facă tot ce vor pe cei care cotizează bine în biserică și vor face alte lucruri de felul acesta. Așa este. Pun în comitet oameni care au fost căsătoriți de mai multe ori ca să nu fie probleme, dar este o singură problemă cu care va trebui să te confrunți, iar aceea este obligația ta față de Dumnezeu. Stai drept și spune adevărul!

Omul rătăcit este tulburat, este ca un nebun.

Ghidul are cunoștință și știe cum să meargă și ce să facă, iar Dumnezeu trimite întotdeauna o călăuză pentru poporul Său. El nu a omis aceasta niciodată. El îl trimite, dar tu trebuie să-l accepți. Vedeți? Trebuie să-l crezi și s-o iei pe unde îți spune.

Dacă ajungi în sălbăticie și ghidul îți spune: „Vom merge pe aici”, dar tu te gândești s-o iei pe dincolo, te vei rătăci. Dacă Dumnezeu ne trimite o călăuză ca să ne călăuzească, noi trebuie s-o urmăm. Nu contează ce gândim noi, că pare rezonabil sau că pare ridicol, noi nu suntem chemați să judecăm aceste lucruri, ci călăuza este singura care o poate face.

În Vechiul Testament, Dumnezeu a trimis profeți. Ei erau călăuze deoarece Cuvântul Domnului vine la profet. Ei erau călăuze și instruiau poporul așa cum am văzut aseară când am vorbit despre Isaia și Ozia. Ei erau instruiți și la rândul lor instruiau poporul și îl călăuzeau. Deci, Dumnezeu trimite întotdeauna călăuzele Lui și nu a rămas niciodată fără o călăuză. De-a lungul epocilor, Dumnezeu a avut întotdeauna pe cineva care Îl reprezenta pe acest pământ.

Problema este că uneori, oamenii dau deoparte călăuza. Vă amintiți ce le-a spus Isus, fariseilor, când a fost pe pământ? „Călăuze oarbe”. Oarbe la lucrurile duhovnicești. Vedeți? Ei trebuiau să fie călăuze pentru oameni, să îi călăuzească spre salvare, dar Isus le-a spus: „Sunteți orbi!” Și a mai spus: „...când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă.” (Matei 15.14). Călăuze

oarbe! Oh cum a fost contaminată lumea cu această călăuzire oarbă!

El nu vrea să te bazezi pe înțelegerea ta, pe gândirea ta sau pe alte gânduri omenești.

Dumnezeu trimite o Călăuză și vrea să nu uităm că aceasta este călăuza hotărâtă de El și că trebuie să ne amintim de El. Iată ce a spus El: *„Nu vă voi părăsi, ci voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor.”* (Ioan 14.16), iar când avea să vină acest Mângâietor, El urma să ne călăuzească în tot Adevărul. Adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu și Cuvântul este Hristos: *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.”* (Ioan 14.6). El este Cuvântul: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”* (Ioan 1.1,14).

Așadar, dacă urmăm adevăratul Călăuzitor, pe Duhul Sfânt, El ne va spune ce a văzut, ce a auzit și ne va arăta lucruri care vor veni. Amin. El vă va arăta lucruri care vor veni.

Dar cum se așteaptă să ajungă în cer, când bisericile de astăzi Îl resping pe Acesta? Dacă El ne-a trimis Duhul Sfânt ca și Călăuză, cum putem accepta un cardinal, un episcop, un supraveghetor general sau pe altcineva ca să ne călăuzească?

Duhul Sfânt vorbește întotdeauna Cuvântul. *„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta.”*

Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul...” (Ioan 16.12-13).

Acesta este motivul venirii Pечеților, iar la sfârșitul celei de-a șaptea Pечеți, taina

lui Dumnezeu ar trebui să fie terminată, ar trebui să se știe Cine este Dumnezeu, ce este El, cum trăiește, care este natura Lui, făptura Lui. În timpul acela, noi trebuie să fim acolo sus, să fim la statura deplină de fii și fiice de Dumnezeu, o biserică spălată în Sângele lui Hristos, răscumpărată fără bani, dar plătită cu sângele lui Isus Hristos.

Iată, deci, un Călăuzitor, iar El este Ghidul dat de Dumnezeu. Acum, noi suntem în pustiu și ne îndreptăm undeva, dar nu putem ajunge fără acest Călăuzitor. Să îndrăznească cineva să-L înlocuiască cu orice alt ghid! Dacă o veți face, acela vă va scoate de pe drum! Această Călăuză cunoaște drumul, cunoaște fiecare centimetru; El cunoaște orice gând din fiecare inimă, știe unde este fiecare. El știe cine ești, ce ai făcut, știe totul despre tine. El este Ghidul dat de Dumnezeu, Duhul Sfânt; El vă va descoperi lucruri și vă va spune lucruri pe care le-a auzit; El poate repeta cuvintele pe care le-ați spus și să vă spună ce ați zis, amin, poate să vă spună unde ați fost, ce ați făcut și încotro vă îndreptați pentru că este un Ghid corect. El vă va călăuzi în tot Adevărul, iar Adevărul este Cuvântul.

Duhul Sfânt nu vă va face să spuneți „Amin” la vreun crez omenesc, dar va întări cu „Amin” fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, fiindcă așa este. Duhul Sfânt nu vă va călăuzi pe altă cale. Este ciudat că noi toți și toate denomi-națiunile spunem că fiecare este călăuzit de Duhul Sfânt deși între noi sunt diferențe ca de la cer la pământ.

Când fariseul Pavel a primit Duhul Sfânt după ce a fost botezat de Anania, s-a dus în Arabia, a studiat acolo timp de trei ani și nu a consultat biserica în nici o problemă timp de paisprezece ani, dar când s-a întâlnit cu Petru, conducătorul bisericii din Ierusalim, învățau la fel. De ce? Pentru că era Același Duh Sfânt.

Petru a botezat în Numele lui Isus Hristos, iar Pavel a făcut la fel, fără să-i spună cineva aceasta. Petru învăța botezul cu Duhul Sfânt, sfințirea și așa mai departe, iar Pavel făcea același lucru fără să consulte biserica. Era Aceași Călăuză. Atunci cum putem spune că avem aceeași Călăuză când respingem aceste Adevăruri? Când Petru învăța biserica cum să se pună în rânduială, Pavel avea aceeași

Învățătură fiindcă aveau aceeași Călăuză.

Călăuza aceasta nu-l va duce pe unul pe aici și pe celălalt pe dincolo și nu-l va trimite pe unul la răsărit și pe altul la apus, ci vă va ține împreună, iar dacă Îl vom lăsa pe Duhul Sfânt să ne țină împreună, vom fi una. Dacă nu-l veți lăsa pe diavolul să vă tragă pe drumul greșit, noi vom fi una, cu o inimă, într-un gând și într-un cuget, printr-un singur Duh, Duhul Sfânt, Călăuza lui Dumnezeu care ne va călăuzi în tot Adevărul. Așa este. Dar trebuie să urmați Călăuza. Da, domnilor.

Priviți la Nicodim care era un om deștept, dar avea nevoie de o Călăuză. El era un învățător în vârstă de optzeci de ani, făcea parte din Consiliul Sinedriului, Asociația păstorilor și era unul din cei mai mari învățați, un învățător al lui Israel. Gândiți-vă că era un învățător, deci cunoștea legile, dar când a trebuit să fie născut din nou, a avut nevoie de o Călăuză. El tânjea după aceasta, fiindcă știa că acolo era ceva diferit, iar discuția pe care a avut-o cu Hristos în noaptea aceea, a demonstrat aceasta. A dovedit și ce gândeau ceilalți, doar că niciunul nu a avut curaj, niciunul nu a putut să vină acolo și să facă ce a făcut el.

Oamenii l-au condamnat pe Nicodim că a mers noaptea, dar atunci a ajuns acolo. Eu știu unii oameni care nu pornesc nici ziua, nici noaptea, dar el a mers acolo pentru că avea nevoie de o Călăuză. El a spus: „*Învățătorule, noi (Sinedriul) știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu.*” (Ioan 3.2). Cum a știut aceasta? Era adevărit. Nicodim voia să știe ce înseamnă această naștere din nou, așa că s-a dus la Cel potrivit, deoarece Dumnezeu a adevărit că Isus era Călăuza trimisă de El.

Priviți ce l-a spus: „*Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.*”

Acolo era dovada că înăuntrul Lui era Dumnezeul cel viu. Aceasta a mărturisit El: „*Nu Eu fac aceste lucrări, ci Tatăl Meu care locuiește în Mine. Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl*

făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Tatăl Meu lucrează și Eu de asemenea lucrez.” (Ioan 5.19,17).

Cu alte cuvinte, Dumnezeu Îi arăta ce trebuia să facă și El făcea întocmai. El nu făcea nimic până când nu-i spunea Dumnezeu ce să facă. Amin. Acesta este cel mai clar exemplu, iar dacă noi vom aștepta până când Duhul Sfânt ne va mișca să facem ceva... Aceasta este. Să fim atât de deplin predați lui Hristos, încât să fie suficient să încuviințeze din cap și ești gata, nimic nu te mai poate opri pentru că știi că este voia lui Dumnezeu.

Nicodim avea nevoie de o Călăuză, iar El era legitimat ca și Călăuză. Astfel, el putea fi călăuzit de această Călăuză, fiindcă știa că era inspirat de Dumnezeu. El știa că tradițiile fariseilor, a saducheilor sau de care mai erau, cărora le-a slujit, nu au folosit la nimic. Dar iată că a venit în scenă un Om care spunea că este Mesia cel făgăduit din Biblie și care a început să facă chiar lucrările lui Dumnezeu.

Isus a spus: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.*

Dar, dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, căci ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 10.37-38).

Deci, nu este de mirare că Nicodim l-a zis: *„Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” (Ioan 3.2).* Vedeți, el avea nevoie de o Călăuză chiar dacă era un mare învățător, un învățător al bisericii lui. Nicodim avea demnitate, avea locuri importante, fără îndoială era un om mare și era respectat de toți oamenii din țară. Totuși, când a trebuit să se nască din nou, a avut nevoie de o Călăuză. La fel am fost și noi. Da, noi am avut nevoie de o Călăuză.

Corneliu era un om mare, un cetățean onorabil. El a ridicat biserici, îi respecta pe evrei fiindcă știa că religia lor era bună, făcea binefaceri și se ruga în fiecare zi, dar

când a avut nevoie de o Călăuză, a venit Duhul Sfânt. Dumnezeu L-a trimis pe Duhul Sfânt și L-a trimis prin Petru: *„Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul.”* (Fapte 10.44)...

Dumnezeu a folosit Călăuza prin Petru, care l-a călăuzit pe Corneliu pe cărarea cea dreaptă. Și în timp ce vorbea, Duhul Sfânt S-a revărsat peste neamurile prezente acolo, așa că a spus: *„Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?”* (v.47). Vedeți, vorbea Călăuza, nu Petru, pentru că aceea era o adunătură de neamuri considerate de el necurate și nici măcar nu a vrut să meargă acolo. Dar Călăuza a spus: *„Eu Te trimit!”* Astfel, când Călăuza va deține controlul deplin, când îl lăsați să vă călăuzească, veți face lucruri la care nici nu vă gândiți.

Oh, ce minunat este să fii călăuzit de Duhul Sfânt! El este Călăuza. Așa este. El a vorbit prin Petru și i-a spus lui Corneliu ce trebuia să facă. Apoi, când ei toți au primit Duhul Sfânt, a spus: *„Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?”* Și au fost botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Cine i-a călăuzit să facă aceasta? Călăuza care era în ei. Nu le-a spus Isus: *„Să nu vă îngrijați mai dinainte cu privire la cele ce veți vorbi... căci nu voi veți vorbi, ci Duhul Sfânt.”*? (Marcu 13.11). Amin.

Famenul care venea de la Ierusalim... În timpul acela, Dumnezeu avea acolo o Călăuză, pe Duhul Sfânt, și un om care era umplut cu această Călăuză. El (Filip) nu era un predicator, ci era un fel de diacon, dar era acolo (în Samaria), vindeca bolnavii și scotea afară draci, așa că în cetate era o mare tulburare, dar și o mare bucurie. În jurul lui erau adunați sute de oameni, dar Călăuza i-a spus: *„Trebuie să mergi destul de departe, așa că haide s-o luăm într-acolo!”* El nu a contrazis Călăuza.

Nu contraziceți Cuvântul Călăuzei, ci urmați-L! Dacă nu o faceți, vă veți rătăci și veți fi pierduți. Nu uitați că dacă îl părăsiți, sunteți pe cont propriu, așa că vrem să stăm aproape de Călăuză.

Deci, El i-a spus: „Filipe, lasă grupul acesta și du-te în pustie, acolo unde nu este nimeni. Eu te trimit acolo unde va fi cineva!” Și iată că pe drum venea un famen singuratic care era slujitorul împărătesei Etiopiei. El venea citind din cartea lui Isaia, iar Călăuza i-a spus: „*Apropie-te de carul acela!*” Filip s-a apropiat și l-a întrebat pe famen: „*Înțelegi tu ce citești?*” „*Cum aș putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?*”, a răspuns famenul. Filip avea Călăuza. Amin. Și a început de la textul acela din Scriptură și i l-a propovăduit pe Hristos, după care l-a botezat în apă chiar acolo. Sigur că da.

Oh, cât îmi place aceasta!

Când copiii lui Israel au părăsit Egiptul și au pornit spre țara făgăduită, în Exod 13.21, Dumnezeu știa că ei nu mai călătoriseră niciodată până atunci. Erau doar patruzeci de mile, dar cu toate acestea ei aveau nevoie de ceva timp ca să le poată parcurge. Și pentru că s-ar fi rătăcit, Dumnezeu le-a trimis o Călăuză. Astfel, în Exod 13.21 scrie: „*Voi trimite pe Îngerul Meu să meargă înaintea voastră și să vă conducă pe cale*” să-i călăuzească spre țara făgăduită. Și copiii lui Israel au urmat Călăuza, Stâlpul de Foc noaptea și Norul ziua, iar când Se oprea El, se opreau și ei, și când pornea El, porneau și ei. Dar când El a ajuns aproape de țară, ei nu erau încă pregătiți să intre, și atunci i-a dus înapoi în pustie și El S-a dus cu ei.

Așa este și biserica de astăzi. Astăzi, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este la fel ca și în zilele lui Noe. Biserica ar fi fost dusă dacă s-ar fi corectat și s-ar fi pus în ordine, dar El ne-a condus tot timpul.

Când Israelul striga și se bucura văzând soldații egipteni morți, caii înecați și carele faraonului cu roțile în sus, Moise cânta în Duhul, Miriam dansa în Duhul și fiicele lui Israel alergau în sus și-n jos de-a lungul malului, ei nici nu bănuiau că sunt la o distanță de câteva zile de laptele și mierea făgăduite și nici că îi așteptau patruzeci de ani de pribegie pentru că au cârtit împotriva lui Dumnezeu și a Călăuzei.

Și noi suntem în aceeași stare. De aici voi merge la Shreveport. În urmă cu

cincizeci de ani, Duhul Sfânt S-a revărsat în Louisiana de ziua Recunoștinței, dar cum s-a simțit biserica de atunci încoace?

Vă dați seama că biserica romano-catolică a fost la început biserica rusalistică? Acesta este adevărul. Așa este. A fost biserica rusalistică, dar conducătorii ei rigizi au început să înlocuiască Scripturile lui Dumnezeu cu tradițiile lor, și-au făcut dogme și așa mai departe. Uitați-vă unde a ajuns acum: nu mai are o urmă de Scriptură în ea, fiindcă au înlocuit Ceva din Cuvânt cu altceva, o bucată de pâine în locul Duhului Sfânt; au înlocuit scufundarea în apă cu stropirea; au înlocuit Numele Domnului Isus Hristos cu titlurile: Tată, Fiu și Duh Sfânt; au înlocuit toate acele mari profeții ale Bibliei spuse pentru noi, iar acum sunt foarte, foarte departe de învățătura biblică.

Cincizecimea s-a revărsat în urmă cu cincizeci de ani în Louisiana, dar dacă timpul va dura mai mult de două sute de ani, în felul în care adaugă tot timpul lucruri, biserica va fi mult mai departe decât a ajuns biserica catolică. Predicatorii de modă veche nu mai sunt; de adunările de stradă nici nu se mai aude și totul s-a transformat în spectacol de Hollywood, cu femei cu părul scurt care umblă cu pantaloni scurți și vopsite peste tot, deși se numesc creștine. Niște Ricky aleargă în sus și-n jos cu chitara pe scenă, alături de femei îmbrăcate cu rochii atât de strâmte încât arată ca niște cârnați vienezi și se scutură pe platformă cu cerceii atârând în jos de sub tunsoarea la modă, deși spun că sunt creștini.

Ceea ce ne trebuie nouă este o religie fierbinte care să pârjolească lumea afară din biserică. Trebuie să ne întoarcem înapoi la Duhul Sfânt și Foc, înapoi la Cel care arde zgura și aduce înapoi predicarea de modă veche, care să facă cerul înalt, iadul încins și țeava de pușcă dreaptă (Acesta este un proverb american echivalent cu: „Să spună albului alb și negrului negru”). De o astfel de predicare avem nevoie, dar adunarea voastră va vota plecarea predicatorului dacă va face aceasta.

Uneori, adunarea pune deoparte păstorii buni, de aceea eu nu am o denominațiune, ci am un Cartier General, iar acela este în cer și merg oriunde mă trimite El și spun orice spune El. Noi nu vrem nici o denominațiune. Biserica

aceasta nici nu vorbește despre denomiñațiune pentru că dacă ar face aceasta, și-ar pierde păstorul imediat. Nici eu nu aș sta nici cinci minute în ea. Spuneți-mi o biserică ce s-a organizat și apoi s-a ridicat din nou. Duhul Sfânt este trimis să conducă Biserica nu vreun grup de oameni! Duhul Sfânt este Atotștiutor, dar oamenii devin rigizi și indiferenți.

Dumnezeu le-a spus că le va trimite o Călăuză și îi va călăuzi pe cale, și cât timp au urmat Stâlpul de Foc, au fost în ordine. El i-a condus la poarta țării făgăduite, pentru că până acolo trebuia să meargă. Atunci, marele luptător Iosua le-a spus: *„Sfințiți-vă, pentru că în a treia zi Dumnezeu va deschide Iordanul și vom trece dincolo!”* Și priviți ce le-a mai spus – mie îmi place aceasta: *„Stați aproape în spatele chivotului legământului pentru că nu ați mai trecut pe drumul acesta!”*

Ce era Chivotul? Cuvântul. Nu umblați pe căile voastre denomiñaționale, ci stați în spatele Cuvântului pentru că nu ați mai trecut pe aici! Frate, dacă este un timp în care biserică creștină ar trebui să se cerceteze, timpul acela este chiar acum. Este chiar acum, când se desfășoară această mare adunare la Roma. Deosebirile s-au înlăturat și Confederația bisericilor în care se unesc toate aceste denomiñațiuni ca să formeze chipul fiarei, exact cum spune Biblia, prinde contur.

Voi știți ce v-am spus în mesajul din dimineața aceasta. Iată că suntem aici, toate lucrurile sunt aici, dar oamenii continuă să meargă după crezurile lor. Mai bine stați în spatele Cuvântului! Cuvântul vă va conduce dincolo, pentru că Cuvântul este Hristos, Hristos este Dumnezeu și Dumnezeu este Duhul Sfânt.

Stați în spatele Cuvântului! Da, domnilor. Stați cu acea Călăuză! Stați după El. Nu treceți în față, ci stați în spatele Lui! Lăsați-L pe El să vă conducă, nu conduceți voi! Lăsați-L pe El!

Iosua a spus: *„Nu ați mai trecut pe drumul acesta, nu știți nimic despre el.”* (Iosua 3.4).

Acesta este necazul astăzi! Voi nu aveți nevoie să fiți conduși pe calea cea largă, pentru că știți toate aleile și cărările ei; știți toate căile spre păcat... sunteți acolo demult. Voi nu aveți nevoie de nimeni să vă spună aceasta, fiindcă cunoașteți toate scurtăturile. Așa este, știți totul despre orice păcat. Nu trebuie să-ți spună nimeni cum să furi, pentru că știi. Nu trebuie să-ți spună nimeni cum să înjuri, pentru că știi și aceasta. Nu trebuie să-ți spună nimeni cum să faci lucruri rele pentru că sunt peste tot.

Creștinilor, voi să nu uitați că ați trecut dincolo! Voi sunteți pe un alt Tărâm; sunteți născuți din nou; sunteți în Țara cerească, în Țara făgăduită.

Voi cunoașteți drumul celălalt. Oh, da! Știți cum stați când aveți o mână de cărți; știți ce înseamnă când sunt aruncate zarurile și așa mai departe. Dar când vine vorba de neprihănirea, sfințirea și puterea lui Dumnezeu, când vine vorba de cum operează, de cum lucrează Duhul Sfânt, este bine să stați în spatele Cuvântului, a Călăuzei. Înțelegeți? Să nu treceți înaintea Lui!

Tu spui: „Eu sunt un om inteligent, am două diplome de colegiu.” Este bine să uiți aceasta! Da, domnule.

„Eu am terminat seminarul.” Uită aceasta! Mai bine stai în spatele Călăuzei și lasă-L pe El să te conducă. El știe calea, dar tu nu o știi pentru că nu ai mai trecut pe drumul acesta!

Poate zici: „Dar ei au trecut!” Ei bine, haide să vedem! Isus a spus: „Cei care au trecut pe drumul acesta, vor fi urmați de aceste semne: *„În Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână șerpi, dacă vor bea ceva de moarte, nu îi va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”* (Marcu 16.17-18).

Mulți resping aceasta și spun că aceste versete nu sunt inspirate, dar ei nu

urmează Călăuza, ci un crez omenesc. Să știți că este bine să stați în spatele Cuvântului, pentru că nu ați mai trecut pe drumul acesta!

Dacă sunteți născuți din nou, ați fost născuți în sfințenie. Dar voi nu ați mai trecut pe drumul acesta, iar dacă treceți pe aici, trebuie să treceți prin sfințenie, fiindcă este un Tărâm nou, o Viață nouă, un popor nou.

Dacă vîi în biserică și auzi pe cineva strigând: „Slavă lui Dumnezeu! Aleluia!” și spui: „Vai de mine! În biserica mea nu se face așa ceva, așa că mă ridic și plec!”, eu zic să ai grijă. Stai în spatele Cuvântului și lasă Călăuza să te conducă!

„El vă va călăuzi în tot adevărul și vă va descoperi lucrurile despre care v-am vorbit Eu. El vă va arăta aceasta și vă va spune lucrurile care vor veni.” Cine? Adevărata Călăuză. Nu mergeți la episcop, ci căutați Călăuza! Nu mergeți nicăieri, decât la Călăuză, fiindcă El este Singurul care vă poate călăuzi. Este Singurul care o va face. Dumnezeu v-a dat o Călăuză, luați Calea dată de Dumnezeu!

Problema este că astăzi, oamenii vin la biserică iar dacă se întîmplă ceva neobișnuit pentru ei, stau câteva minute...

Eu am admirat o femeie venită dintr-o biserică formală, pentru care tocmai m-am rugat, și Dumnezeu o va vindeca. Ea nu a înțeles lucrurile acestea, nu știa nimic despre aceasta. A venit în biserică și a spus că nu știe nimic, dar eu i-am spus să vină și să vadă. Era destul de timidă și șovăielnică, dar Călăuza continua să îi spună: „Mergi mai departe!”, și ea a înțeles. Aceasta-i tot. Vedeți, aceasta se întîmplă din cauză că Duhul Sfânt călăuzește aceste lucruri. Vedeți, Dumnezeu are dată o cale.

Ați observat vreodată găștele sălbatice sau rațele care merg spre Sud? Rățoiul acela s-a născut undeva pe lacul acela. El nu cunoaște Nordul, Estul, Sudul sau Vestul și nu știe nimic altceva decât lacul pe care stă acolo în Munții Canadei,

pentru că nu a plecat niciodată de pe lacul acela. Dar micuțul rățoi s-a născut să fie un conducător.

Și ce s-a întâmplat într-o noapte când a venit zăpada pe vârfurile munților? Briza aceea rece a venit până jos și mi-l pot imagina pe micuțul rățoi zicând: „Ce înseamnă aceasta, mami?” El nu a mai simțit vremea rece până atunci, dar a observat că marginile lacului încep să înghețe. El nu știe ce este aceasta, dar dintr-o dată... El a fost născut să fie călăuză, să conducă stolul de rațe, așa că va sări drept în mijlocul lacului când îl va atinge ceva. Puteți s-o numiți cum vreți, dar noi o numim instinct sau inspirație. El va merge drept în mijlocul lacului, își va îndrepta ciocul în sus și va începe: „mac-mac, mac-mac!”, și fiecare rață de pe lac va veni la el. De ce? Pentru că își cunosc conducătorul după strigăt.

„Dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti pentru luptă?” (1Corinteni 14.8). Așa este. Cine se poate pregăti pentru luptă dacă trâmbița dă un sunet încurcat? Dacă rața aceea ar da un sunet încurcat, cine s-ar pregăti pentru zbor? Dar când rățoiul își întinde gâtul și își deschide ciocul strigând: „mac-mac, mac-mac!”, fiecare rață va veni la el. „Mac-mac, mac-mac!” Iată-le cum vin! De ce jubileu au parte chiar acolo în mijlocul lacului, învârtindu-se într-una!

După un timp, simte că se mișcă ceva peste el: trebuie să plece! Atunci, își va întinde aripile micuțe și își va lua zborul de pe lacul acela, se va ridica în văzduh, se va roti de patru sau cinci ori, apoi o va lua drept spre Louisiana, cu toate rațele după el. „Mac-mac, mac-mac!”, iată-l cum merge! De ce? Pentru că este o călăuză. Amin! Rațele își cunosc călăuza, dar biserica nu! Da, el știe ce face.

Uitați-vă la găștele care vin din Alaska. Ele sunt conduse întotdeauna de un găscan, dar acele găște trebuie să privească foarte atente după acel găscan, trebuie să știe despre ce vorbește el. În urmă cu câțiva ani, ați citit în revista „Look” despre găscanul care nu a știut ce face și a condus un stol de găște tocmai în Anglia. Așa este. În Anglia nu s-a mai văzut așa ceva. De ce? Ele s-au uitat după conducătorul lor, dar găscanul acela bătrân nu a știut unde merge, iar acum sunt acolo și nu se mai pot întoarce.

Aceasta este problema astăzi cu o mulțime de găște: ele se învârt încă în jur. În revistă scrie că găștele acelea continuă să se învârtă în jurul Angliei, fiindcă nu știu să meargă înapoi. Așa este cu unele din aceste găște pe care le știu: trebuie să meargă în jur la vreo adunare atractivă unde vine un mare predicator care predică puțin. Dar ele nu știu unde se duc și se învârt în jur pentru că au un găscan care le conduce spre o petrecere denominațională și nu înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu, la botezul cu Duhul Sfânt. Apoi, se miră de ce nu avem nici o trezire în zilele noastre. Voi trebuie să aveți acel Sunet specific care este Trâmbița Evangheliei, care trâmbiță Evanghelia, fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Nu un crez, nu o denominațiune, ci Biblia, Duhul Sfânt: *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred.”* Și astfel, ei merg pe drum.

Se spune că odată, un găscan a condus cârdul de găște pe întuneric și toate s-au zdrobit de munte și s-au prăpădit, pentru că nu a știut pe unde să le ducă. Sigur că da.

Ele trebuie să cunoască sunetul specific, iar dacă micuța rățușcă scoate un anumit sunet și toate îl cunosc, vor avea un jubileu în drumul lor către Sud. De ce se duc acolo? Ca să nu le fie frig.

Acum, dacă Dumnezeu i-a dat unei rațe suficient simț ca să poată evita frigul, cu cât mai mult i-a dat bisericii o Călăuză? Dacă o rață poate face aceasta prin instinct, ce va face Duhul Sfânt în biserică? El ar trebui să ne conducă afară din formalism și din crezurile vechi, în minunatul și gloriosul botez al Duhului Sfânt, unde este adevărata putere, cunoștință, răbdare și evlavie. Într-acolo ne va călăuzi adevărata Călăuză, fiindcă El nu va trâmbița nimic altceva decât Evanghelia, nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu. Cu siguranța, voi aveți nevoie de Călăuză.

Înțelepții aceia nu știau nimic despre Dumnezeu. Ei erau magi și trăiau în Orient. Voi știți că Biblia spune că ei au spus: *„Am văzut Steaua Lui în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui.”* Ei erau în Est și priveau spre Vest și au văzut Steaua Lui. *„Noi eram în Est și am văzut Steaua lui în Vest”*. Vedeți? *„Am văzut Steaua lui în Răsărit.”* (Matei 2.2). Vedeți, ei erau în Răsărit: *„Am văzut Steaua Lui când eram în*

Răsărit și am venit să ne închinăm Lui.”

Mi-i imaginez pe acești micuți pregătindu-se de plecare. Îmi închipui cum una din neveste a spus: „Am împachetat tot, dar unde îți este busola?”

„De data aceasta nu voi folosi busola.”

„Dar cum vei trece dincolo de munți?”

Să nu uitați că trebuiau să treacă râul Tigru și să ajungă jos în câmpie. Ei au călătorit timp de doi ani pe cămile. Și cum au reușit?

„Nu am luat nici o busolă.”

„Dar cum veți merge?”

„Mergem pe calea dată de Dumnezeu. Steaua aceea mă va conduce la acel Împărat.” Așa este.

„Am văzut Steaua Lui în Răsărit și am urmat-o până aici, în Vest, ca să ne închinăm Lui. Unde este El?”

Ei au mers pe calea dată de Dumnezeu, apoi s-au încurcat cu niște crezuri. Au intrat în Ierusalim, iar în timp ce umblau pe străzi, au întâlnit niște oameni bine îmbrăcați pe care i-au întrebat:

„Unde este Împăratul de curând născut la Iudeilor?” Ei bine, acolo era capitala, era

Ierusalimul și cu siguranță ei trebuiau să știe ceva. „Unde este El? Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor, căci l-am văzut Steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui. Unde este El?”

S-au dus la păstorul Cutare și la marele preot Cutare, dar niciunul nu a știut nimic despre El. „Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Unde este El?”, dar ei nu știau.

Dar sus pe deal erau niște păstori care aveau un timp minunat pentru că au umblat pe calea dată de Dumnezeu.

Ceilalți s-au adunat și au spus: „Vom convoca adunarea comitetului.” Și au convocat consiliul sinedriului ca să întrebe dacă au auzit ceva despre aceasta, dar ei au răspuns: „Nu, nu am auzit nimic.”

Tot așa este și astăzi. Ei nu știu nimic despre această Călăuză, despre acest Duh Sfânt care vindecă, umple, salvează și vine din nou; nu știu nimic despre Călăuza care ne-a spus că se vor întâmpla toate aceste lucruri și noi suntem în mijlocul lor. Ei nu știu nimic despre Cel care deosebește gândurile inimii, fiindcă Îl numesc telepatie sau cumva. Ei nu știu ce să spună despre El.

Deci, vedeți, cât timp magii... Vă amintiți că Steaua a dispărut atunci când au intrat în Ierusalim. Cât timp priviți după crezuri și oameni denominaționali care să vă conducă la Dumnezeu, ajutorul lui Dumnezeu vă va părăsi.

Dar când s-au săturat de ei și au obosit să mai caute, când au părăsit crezurile și denominațiunile acelor iudei și au ieșit din Ierusalim, Steaua li s-a arătat din nou și s-au bucurat nespuse de mult. Atunci au văzut Călăuza din nou. Oh, ce diferență este să treci de la o biserică rece și formală la o biserică bună, în clocot, și să vezi călăuzirea Călăuzei. Da, am văzut Steaua Lui în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui.

Iosua le-a spus: „Să urmați Chivotul pentru că nu ați mai trecut pe aici!” Dumnezeu nu-l va permite Chivotului să meargă altfel decât pe calea dreaptă. Astfel, toți L-au urmat și au trecut Iordanul.

La fel este și astăzi cu Duhul Sfânt. Da, domnilor. Singurul mod prin care știm dacă este sau nu Duhul Sfânt este să vedem manifestarea Lui, adevărarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Niște frați au venit cu sânge și untdelemn. Este în ordine dacă ei vor așa, dar după mine aceasta nu este o adevărare. Este o adevărare biblică atâta timp cât adevărește ce a spus Dumnezeu. Așa este. Dar ei spuneau: „Dacă ai sânge și untdelemn pe mâini înseamnă că ai Duhul Sfânt.” Eu nu pot să fiu de acord cu aceasta. Nu cred că untdelemnul are vreo legătură cu aceasta. Dacă sângele de pe mâna lor poate aduce vindecare și mântuire, cum rămâne cu Sângele lui Isus Hristos? Dacă untdelemnul vindecă, cum este cu rănilor Lui? Vedeți?

Mie îmi place să vină Călăuza și să vă aducă la adevărul Cuvântului pentru că atunci știi că ești la zero și ești gata pentru numărătoarea inversă, gata de zbor. Da, domnilor. De ce? Deoarece Călăuza face totul real.

Am aici un text pe care aș vrea să-l citesc. Este din 2Petru 1.21:

„Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.”

Deci, cum veneau prorociile? Nu prin voia omului, prin crezuri denominaționale, ci prin voia lui Dumnezeu. Când oamenii erau sfinți, erau mânați de Duhul Sfânt. El a fost întotdeauna Călăuza lui Dumnezeu. Acesta este Duhul Sfânt care era în acel Stâlp de Foc; Acesta era Duhul Sfânt și orice om știe că era Hristos.

Moise a părăsit Egiptul socotind ocara lui Hristos mai de preț decât bogățiile Egiptului. Acolo a fost Hristos, și El a spus: „...mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.” (Ioan 8.58). „Eu sunt” este Cel cu care s-a întâlnit Moise în Stâlpul de Foc din rugul aprins. Da, domnilor. El era Dumnezeu făcut trup; nu a treia persoană, ci aceeași Persoană în altă slujbă. Nu trei dumnezei, ci trei slujbe ale aceluiași Dumnezeu. Corect.

În ordine. Întotdeauna când Dumnezeu dă ceva, El dă ce este mai bun. Când Dumnezeu a dat o cale pentru a întări biserica Sa, El a dat ce este mai bun. Astfel, când Adam și Eva erau în grădina Eden, El le-a dat Cuvântul Său: „Stați după acest Cuvânt și sunteți în siguranță. Dar dacă pășiți alături de El, în ziua în care veți mânca, veți muri!” Dumnezeu nu și-a schimbat încă felul de lucrare, dar nici Satan nu l-a schimbat pe al lui. Ce face el? Încearcă să argumenteze: „Cu siguranță, Dumnezeu nu va face aceasta.” Sigur că o va face pentru că așa a spus.

Tot așa spun și oamenii de astăzi: Vrei să spui că dacă merg la biserică, îmi plătesc zeciuielile și fac toate lucrurile, Dumnezeu mă va scoate afară?” Dacă un om nu se naște din nou, el nu va înțelege Împărăția lui Dumnezeu. Înțelegeți? Nu există nici o scuză.

„Păi, bietul bătrân sau sărmana bătrână sunt suflete scumpe!” Singurul fel în care Îl vor putea vedea pe Dumnezeu este dacă se nasc din nou. Asta-i tot.

Nu contează cât este de mic, de bătrân, de tânăr sau ce a făcut, chiar dacă a mers la biserică sau a fost cunoscut de multe denominațiuni, indiferent câte crezuri știe să recite, dacă nu a fost născut din nou, nu este pe Temelie. Exact așa este.

Deci, vedeți, voi aveți nevoie de Călăuză. Ea vă va călăuzi la Adevăr, iar Adevărul este Cuvântul. El vă va călăuzi pentru că a făcut-o întotdeauna. Dumnezeu nu trebuie să schimbe nimic pentru că El este Infinit și știe ce este mai bine. El este Omniprezent, este Atotputernic, este totul. Așa este El și nu trebuie să schimbe nimic; El este Cel care vă întărește pe cale, Cel care vă conduce, iar Duhul Sfânt,

Călăuza, este confirmarea Aceluiași Cuvânt pe care Îl învață.

Marcu a fost condus de Călăuză să spună:

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.

Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi,

vor lua în mână șerpi, dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma, își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (Marcu 16.15-18).

Astfel, Biblia spune că ei s-au dus peste tot călăuziți de Călăuză, au predicat Cuvântul, iar semnele i-au urmat. Ce era aceasta? Călăuza dovedea că era Adevărul.

Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Așa a fost așezată. Acesta este Programul Lui și nu Se poate abate de la El pentru că este infinit. Amin. El este Dumnezeu și nu Se poate abate.

Eu pot să mă schimb pentru că sunt om și la fel tu, dar Dumnezeu nu Se poate schimba. Eu sunt mărginit, așa că pot să fac greșeli și să spun lucruri greșite, cum putem face cu toții, dar Dumnezeu nu poate face aceasta și să rămână Dumnezeu. Prima Lui hotărâre este desăvârșită și felul în care lucrează prima dată este felul în care trebuie să lucreze de fiecare dată. Astfel, dacă este chemat în scenă să salveze un păcătos, El îl salvează pe o singură bază, iar când vine următorul păcătos, trebuie să procedeze la fel ca prima dată, pentru că altfel a procedat

greșit prima dată. Amin! Îl iubesc pentru că știu că acesta este Adevărul.

Am cincizeci și trei de ani și predic Evanghelia de treizeci și trei de ani și jumătate, dar nu am văzut niciodată vreo greșeală în Ea. Am văzut Evanghelia testată de șapte ori în jurul lumii, printre tot felul de religii, înaintea multor mulțimi de oameni, odată am avut chiar o jumătate de milion de oameni, dar nu a dat greș niciodată. Eu nu vorbesc din vreo carte, ci vorbesc din proprie experiență și știu că Dumnezeu stă în spatele Cuvântului Său și Îl onorează. Deci, dacă ai vreun crez, este bine să ai grijă pentru că Duhul Sfânt va legitima numai Cuvântul lui Dumnezeu.

În Ioan 1.1-14 spune... El este Cuvântul, El este Călăuza. *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...”*

Petru a fost călăuzit să spună cum se primește Duhul Sfânt. El a spus: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi de acolo vă va prelua Călăuza.”* Aceasta trebuie să faceți. Întâi, pocăiți-vă de păcatele voastre, apoi vă va lua Călăuza. Aceasta este datoria voastră. Este datoria ta să te pocăiești și să te botezi, după care este datoria Călăuzei să te preia și să te călăuzească de la curățire la cunoștință, apoi la înfrânare, la răbdare, la evlavie și la dragostea de frați, și Duhul Sfânt te pecetluiește. Vedeți? Atunci ești la statura deplină a lui Dumnezeu, un adevărat om al lui Dumnezeu, ancorat în Hristos. Îmi place să fiu ancorat în Hristos.

Da, Marcu a fost călăuzit de Duhul Sfânt să scrie Marcu 16, iar Ioan a fost călăuzit de Călăuză când a scris Apocalipsa. Tot Călăuza l-a călăuzit să spună că *„oricine va scoate sau va adăuga un Cuvânt, i se va scoate partea din Cartea Vieții.”*

Cum este posibil să înlocuiești Cuvântul lui Dumnezeu cu ceva și totuși să spui că ești călăuzit de Duhul Sfânt? Așa ceva nu are sens, nu-i așa? Nu, domnule!

El a fost Călăuza mea în toată viața; El m-a condus la Viață; El este Cel care m-a condus la Viață și El este Viața mea. Fără El nu am Viață și nu vreau nimic, pentru că El este totul în toate. În ceasul necazului El stă lângă mine; ieri m-a binecuvântat, iar astăzi o face din nou. Ce altceva pot să mai aștept? Același în veci, lăudat să fie Numele Lui. Amin!

El a promis aceasta și o va face. El este Viața mea; El este Călăuza mea, totul în toate. Eu m-am încrezut în El; când am avut încercări grele, eu m-am încrezut în El și oriunde merg, mă încred numai în El. Să o faceți și voi. Femeilor, dacă vreți să mergeți să spălați, încredeți-vă în El, dacă mergeți în oraș, încredeți-vă în El.

A fost o vreme când am crezut că sunt un bun pădurar, fiindcă vânam mult. Astfel, mă gândeam: „Eu nu pot să mă rătăcesc în pădure pentru că știu unde mă aflu. Mama a fost pe jumătate indiană și îmi place pădurea.”

În luna de miere am trișat-o puțin pe soția mea. Eu i-am spus: „Știi, scumpo, ar fi bine să ne căsătorim pe 23 octombrie.” Desigur, atunci mi-a spus Domnul s-o facem. Astfel, m-am gândit că am ceva bani economisiți și în luna de miere vom merge la cascada Niagara și undeva în Adirondack să vânez puțin. Deci, am plecat cu ea și cu Billy care era încă micuț, am plecat în luna de miere la vânătoare fiindcă m-am gândit că este un lucru bun.

I-am scris domnului Denton care era pădurar și ne-am dus sus pe Muntele Hurricane. I-am spus domnului Denton că voi merge acolo fiindcă vreau să vânam împreună un urs, iar el mi-a răspuns:

„Ok, Billy, vino sus fiindcă voi fi acolo în data cutare.”

Eu, soția mea și Billy, am ajuns acolo cu o zi mai devreme. Cabana era închisă, dar era un mic adăpost mai sus în pădure.

Nu demult, am fost acolo cu fratele Sothmann, iar Duhul Sfânt a venit acolo, Lumina aceea galbenă care Se mișca în jurul unui tufiș și El mi-a spus: „Vino încoace fiindcă vreau să-ți vorbesc. Mâine să ai grijă pentru că îți vor întinde o cursă. Să fii vigilent!” Este adevărat, frate Fred? Apoi am mers la Vermont și acolo am spus la sute de oameni care erau în seara aceea în adunare, că mi s-a întins o cursă și o voi vedea. Atunci nu am știut unde era, dar în seara următoare am văzut-o și am spus: „Iată, aceasta este cursa care mi-a fost întinsă.”, iar Duhul Sfânt m-a călăuzit ce să fac. Totul a fost întocmai. Mulți dintre voi știți ce s-a întâmplat, dar acum nu am timp să povestesc.

Acolo în pădure începea să se răcească. Domnul Denton urma să vină a doua zi, așa că am zis: „Știi ceva, scumpa mea, ar fi bine să vânez un căprior ca să-l ducem acasă. Dacă aș merge să vânez puțin, am avea asigurată carnea pe timpul iernii.”

„Păi, du-te Billy,” a răspuns ea, „dar să nu uiți că eu nu știu nimic despre pădure.”

„Uite, dragă, îți amintești că în urmă cu doi ani am omorât acei trei urși? Ei bine, aceasta s-a întâmplat pe vârful muntelui de acolo, iar acum voi prinde un căprior mare și un urs. În felul acesta vom avea asigurată carnea pentru iarnă.”

Aceasta suna destul de bine. (Am cules și afine pe care le-am vândut și ne-am luat cărbune pentru iarnă). Apoi, i-am spus: „Îmi iau pușca și mă duc să vânez pentru că sunt o mulțime de căprioare și poate am să prind una. Mă întorc repede.” „Bine”, a răspuns ea.

Când am pornit prin pădure era puțină ceață. Oricine știe ce înseamnă când se lasă ceața jos în munți. Pur și simplu nu mai știi unde te afli; nu-ți mai vezi nici mâna. Am luat-o printre niște copaci tăiați, am coborât și m-am dus de-a lungul crestei până am ajuns iar sus. Acolo am observat o panteră, cum îi ziceți voi pe aici, dar noi o numim puma. Acolo sus este numit leu de munte, dar este vorba de același animal. Puma este o felină lungă de nouă picioare (274 cm) și cântărește cam 150-200 de livre (68-90 Kg). Când a trecut drumul, am scos repede pușca dar nu

am fost destul de rapid ca să și trag în ea. Am luat-o la deal în urmărirea ei, privind frunzele pe care a călcat, știți voi. O puteam auzi cum pășea și știam că nu este ceva cu două picioare, ci cu patru. Știam că nu era o căprioară deoarece căprioara tropăie, dar acest animal pășește foarte fin, ca o pisică. Ursul merge legănat, deci trebuie să fi fost puma. Era după un buștean, iar când am zărit-o a dispărut foarte repede.

Eu eram foarte atent cum rămâneau frunzele în urma ei și nu am observat că venea un nor de ceață. Urmărind puma, m-am furișat în jos într-o vale mare fiindcă mă gândeam: „Până la urmă am s-o prind cumva.” M-am urcat într-un loc mai înalt și m-am uitat în jur să o văd sau s-o aud cumva, după care m-am coborât din nou. Se puteau auzi cum se rupeau crengile când călca pe ele, dar pentru că se ascundea pe după copaci, nu puteam s-o urmăresc.

Am luat-o înapoi spre canion și am simțit un urs, un mascul mare, iar atunci m-am gândit: „Băiete, pe acesta poți să-l prinzi.” M-am dus puțin mai departe urmărind tot felul de semne și alte lucruri, dar nu vedeam nimic. Atunci m-am întors și m-am dus pe partea cealaltă a muntelui.

Am văzut că era deja ceață, dar simțeam încă mirosul de urs în aer. Atunci mi-am zis: „Ce s-a întâmplat? Vântul vine de acolo și am prins mirosul de urs venind de jos, de acolo, iar acum am trecut dincoace și vântul vine din altă direcție. Deci, trebuie să mă întorc înapoi de unde am simțit prima dată mirosul de urs și să încep de acolo.”

Pe drumul înapoi, am privit peste canion și am văzut tufișurile mișcându-se, apoi am văzut ceva negru care se mișca, așa că mi-am zis: „Este aici!” Am încărcat repede pușca și am stat nemișcat. Deodată, a apărut un cerb mare, un cerb cu adevărat mare, iar atunci m-am gândit: „De fapt, eu un cerb voiam”, și l-am împușcat.

Eu nu am observat că era... Mi-am curățat mâinile, mi-am aranjat cuțitul, l-am pus

la loc și m-am gândit: „Lăudat să fie Dumnezeu! Îți mulțumesc, Doamne Isuse că mi-ai dat carnea pentru iarnă. Lăudat să fie Dumnezeu!” Apoi, mi-am luat pușca și m-am gândit să mă întorc în canion, dar atunci m-am gândit: „Băiete, uite că vine furtuna. Mai bine ai pleca de aici și te-ai întoarce la Meda și la Billy.” Apoi m-am gândit că ar trebui să mă grăbesc.

M-am dus sus pe canion, m-am deschis la jacheta mea roșie și am început să alerg, dar atunci m-am întrebat: „Oare unde m-am întors?” Vântul sufla deja jos și copacii se loveau unii de alții, iar eu m-am gândit din nou: „Oare unde m-am întors?” M-am dus roată. Știam că merg spre Muntele Hurricane, dar s-a întâmplat să mă opresc. Eram transpirat și m-am gândit: „Ce se întâmplă? Merg de trei sferturi de oră și nu găsesc locul unde m-am întors.” M-am uitat în sus și acolo era căprioara mea, ceea ce însemna că eram exact în același loc. „Oare ce am făcut?”, m-am gândit atunci.

Am pornit din nou zicându-mi: „De data aceasta am să reușesc. Prima dată nu am fost atent.” Am observat fiecare mișcare și am căutat și am căutat și am căutat. Norii aceia erau tot mai aproape și știam că se apropie o furtună de zăpadă, iar ceața era foarte joasă. Atunci m-am gândit: „Mă duc mai departe”, și am mers și am mers și am mers, după care m-am gândit: „Parcă am mai văzut locul acesta!” M-am uitat și căprioara mea era acolo. Vedeți?

Știți ce făceam eu? Indienii numesc aceasta „cercul morții” pentru că te tot învârti în cerc. În vremea aceea mă gândeam că sunt un ghid prea bun ca să mă rătăcesc și că nimeni nu avea ce să-mi spună despre pădure pentru că cunoșteam împrejurimile.

Am pornit din nou zicându-mi: „Nu pot să mai fac această greșală.” Și m-am întors înapoi.

Când am început să bată vântul, m-am dus o bucată de drum sus pe canion. Peste tot ninge și se făcea întuneric. Știam că Meda va muri în noaptea aceea în

sălbăticie pentru că nu știa să-și poarte de grijă, iar Billy avea numai trei ani. Mă gândeam: „Ce se vor face?” Am ajuns într-un loc și am dat de mușchi, așa că m-am gândit: „Sunt undeva pe platou drept”, dar nu puteam să văd nimic pentru că era ceață. Am pornit din nou la drum.

Dacă aș fi fost singur, m-aș fi oprit într-un loc și m-aș fi adăpostit, m-aș fi ascuns undeva și aș fi așteptat până când se termina furtuna, chiar dacă ținea o zi sau două, apoi ieșeam afară. Aș fi tăiat o bucată din căprioară, aș fi luat-o în spate și de restul aș fi uitat, dar nu puteam face aceasta fiindcă știam că soția și copilul meu erau în pădure în pericol să piară. Vedeți?

Am mers puțin mai departe întrebându-mă: „Ce să fac?” Apoi mi-am zis: „Stai puțin, când am trecut peste prima vale, vântul bătea din față, ceea ce înseamnă că am venit dintr-acolo! Deci, trebuie să vin pe aici.” Astfel, am rătăcit printre stâncile acelea, fără să știu unde mă aflam. Curând am devenit nervos, dar încercam să mă păcălesc zicându-mi: „Nu te-ai rătăcit, Bill!” Dar nu ține cu păcăleala! Nu, nu, fiindcă conștiința din interior îți spune că nu ești bine.

Tu încerci să spui: „Oh, eu sunt salvat! Eu merg la biserică!” Stai să ajungi pe patul morții și atunci vei ști cum stau lucrurile! Conștiința, ceva din interior îți spune că ești greșit. Vedeți? Știi că dacă mori, te vei întâlni cu un Dumnezeu sfânt. Noi am văzut aseară că până și sfinții îngeri trebuiau să-și acopere fața ca să stea înaintea Lui. Tu cum vei putea sta acolo dacă nu ai Sângele lui Isus Hristos să te acopere?

Eu mă gândeam: „Oh, voi reuși!” și am pornit din nou. Apoi am observat că auzeam Ceva, iar atunci am devenit nervos. Mă gândeam: „Dacă voi face aceasta, mă voi zdrobi în bucăți!” De obicei, când cineva se rătăcește, ia pușca și se împușcă sau cade în vreo râpă, își rupe piciorul și moare pentru că nu mai poate merge. Eu ce să mă fac? Am mers mai departe, dar auzeam în continuare pe Cineva care zicea: „Eu sunt Ajutorul care nu lipsește niciodată în nevoi!” Am mers mai departe gândindu-mă că probabil o iau puțin razna. Auzeam Glasul care-mi vorbea, dar am continuat să merg mai departe. Apoi am auzit șuierând: „Huș, huș, huș!”, dar mă gândeam în continuare: „Băiete, nu ești rătăcit. Ce-i cu tine? Tu știi

unde ești! Tu nu te poți pierde! Ești un vânător prea bun ca să te poți rătăci!” Mă laudam singur, însă mă păcăleam. Dar nu te poți păcăli pentru că acolo înăuntru este o Roată mică ce-ți spune: „Băiete, ești pierdut! Știi că te-ai rătăcit!”

Totuși continuam să merg mai departe: „Oh, nu m-am pierdut! Va fi în ordine, voi găsi drumul!” Lucrurile începeau să arate ciudat, vântul bătea tare și în jur cădea o zăpadă deasă. Atunci m-am gândit din nou la soția și copilul meu, și imediat am auzit din nou Glasul acela: „*Eu sunt Ajutorul care nu lipsește niciodată în nevoi!*” În vremea aceea, eram un lucrător al Evangheliei și predicam chiar aici în Tabernacol. „Ce să fac?” mă gândeam îngrijorat. M-am oprit și peste tot în jur era ceață, așa că nu se putea face nimic. Atunci am zis: „Ce să fac? Doamne, nu sunt vrednic să trăiesc. Am avut prea multă încredere în mine fiindcă am crezut că sunt un vânător, dar nu sunt!”

Fraților, eu m-am încrezut întotdeauna în El și la vânătoare am înregistrat recorduri. Ca pescar sunt foarte slab, dar întotdeauna m-am încrezut în El. Am împușcat căprioare de la opt sute de yarzi (731 metri) și am avut o pușcă cu care am împușcat treizeci și cinci de capete fără greș. Citiți aceasta oriunde, dar nu am fost eu, ci El. Întotdeauna m-am încrezut în El, iar acum mă gândeam: „Ce să fac? Ce să fac?”

Și Glasul acela continua: „*Eu sunt Ajutorul care nu lipsește niciodată în nevoi!*” Atunci am zis: „Dumnezeule, Tu îmi vorbești?” Mi-am scos pălăria roșie de patrulare care avea o batistă roșie în jurul ei și am pus-o jos. Mi-am dat jos jacheta umedă, mi-am rezemat arma de un copac și am spus: „Tată ceresc, acum nu mai sunt eu. Aud o Voce care îmi vorbește, Tu ești Acela? Doamne, recunosc înaintea Ta că nu sunt vânător. Nu sunt! Nu găsesc calea înapoi și trebuie să mă ajuți. Din cauza a ceea ce am făcut, nu sunt vrednic să trăiesc, fiindcă am crezut că știu prea multe ca să mă pot rătăci. Doamne, am nevoie de Tine. Soția mea este o femeie bună. Copilașul meu nu mai are mamă, dar ea încearcă să fie mamă pentru el. Noi tocmai ne-am căsătorit, iar ea este ca un copil în pădure și poate muri în noaptea aceasta acolo. Nu-i lăsa, Dumnezeule! Du-mă la ei ca să am grijă să nu moară. Sunt pierdut, sunt pierdut, Dumnezeule, și nu mai găsesc drumul înapoi. Vrei să mă ajuți? Iartă-mă pentru că m-am încrezut în mine, fiindcă nu pot să fac nimic

fără Tine. Ajută-mă, Doamne, pentru că Tu ești Călăuza mea.”

Am spus „Amin” și m-am ridicat. Mi-am luat batista, haina, mi-am pus pălăria, am luat pușca și am spus: „Acum voi fi atent și voi încerca să țin calea dreaptă fiindcă de o vreme mă învârt în cerc. Voi merge unde îmi spui Tu, Doamne Dumnezeule, Călăuza mea.”

Am luat-o în partea aceasta zicând: „Aceasta este și trebuie să cred că așa este. Am s-o iau pe aici. Voi ține calea pe aici și nu mă voi abate fiindcă știu că merg bine. Voi merge pe aici.” Dar dacă aș fi continuat așa m-aș fi îndreptat spre Canada.

Atunci am simțit că Ceva, o Mână, mi-a atins umărul. Am simțit ca o mână de om care m-a atins atât de real încât m-am întors imediat să văd cine este. Nu era nimeni. „Oare ce este aceasta?” Aici în fața mea este Biblia și Dumnezeu Călăuza și Judecătorul meu stă aici. Am privit în sus și în spate, chiar în direcția aceasta, ceața s-a retras până când am putut să văd turnul din vârful Muntelui Hurrricane. Cu cele mai bune abilități de vânător pe care le aveam, mă îndepărtam și era spre seară. M-am întors imediat și m-am îndreptat într-acolo, apoi mi-am scos pălăria, mi-am ridicat mâinile și am spus: „Dumnezeule, călăuzește-mă într-acolo pentru că Tu ești Călăuza mea.”

Trebuia să merg prin râpe și de toate și se făcea tot mai întuneric, iar în cele din urmă s-a întunecat. Căprioarele săreau înaintea mea, dar nu puteam să mă gândesc la nimic altceva decât să țin calea ca să ajung sus pe muntele acesta.

Știam că eu și domnul Denton am tras firele de telefon de pe Muntele Hurrricane până jos la tabără, pe o distanță de trei mii și jumătate, iar dacă ajungeam la turn eram salvat. Am luat-o pe o cărare mică, dar era acoperită de zăpadă și nu se mai vedea. Vântul bătea tare, era întuneric și viscoala de abia știai unde te afli. Tot ce puteam face după ce s-a întunecat, era să merg într-o singură direcție: sus pe munte, pentru că turnul era chiar pe vârful muntelui, iar eu aveam cam șase mii

până acolo. Gândiți-vă că ceața s-a dat la o parte ca o spărtură și pe acolo am putut să văd turnul.

Mi-am luat pușca într-o mână, iar cu cealaltă mână căutam firul de telefon pe care l-am prins cu domnul Denton de copaci până la cabană, ca să poată vorbi cu soția lui de acolo din munți. În timp ce mă țineam de fir, ziceam: „O, Dumnezeule, ajută-mă să găesc firul acesta de sârmă!” La un moment dat, a început să mă doară mâna, eram obosit și abia mă mai puteam ține pe picioare. Era tot mai târziu, iar vântul bătea tot mai tare. Uneori prindeam câte o creangă și ziceam: „Acesta este! Nu, nu este acesta!”, dar nu am vrut să primesc nici un sunet nesigur.

După o vreme, când eram gata să renunț, am simțit ceva cu mâna. Oh, am fost pierdut, dar am fost găsit pentru că m-am ținut de firul acela. Am aruncat pușca jos, mi-am scos pălăria și mă gândeam: „O, Dumnezeule, ce simțământ plăcut este să știi că ai fost găsit când erai pierdut! Am să mă țin de firul acesta și n-am să-i mai dau drumul, fiindcă el mă conduce drept spre locul unde se află ce am mai drag pe pământ, soția și copilul meu care sunt nerăbdători să ajung pentru că nu știu unde sunt, nu știu să facă focul, iar vântul bate atât de tare încât rupe crengile copacilor.” Nu era înțelept să las firul acela din mână și l-am ținut până când am ajuns la dragii mei.

Aceasta a fost o experiență îngrozitoare, experiența de a găsi calea înapoi, dar ea nu a fost nici pe departe ca experiența când odată eram pierdut în păcat. În vremea aceea, mergeam de la o biserică la alta încercând să găesc acel Ceva. M-am dus la adventiștii de ziua a șaptea, iar ei mi-au spus: „Ține Sabatul și nu mai mânca deloc carne.” M-am dus la biserica baptistă, la prima biserică baptistă, iar ei mi-au spus: „Spune doar că crezi în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și te vom boteza. Aceasta-i tot!”, dar nu era nimic.

Apoi, într-o zi, undeva într-un șopron pentru cărbuni, mi-am ridicat mâinile și m-am prins de Ceva, sau ca să fiu mai precis, am fost prins de Ceva. Era Firul Vieții, Călăuza. El m-a condus în siguranță până acum și nu-mi voi lua niciodată mâinile de pe acest Fir, ci mă voi ține doar de El. Crezurile și denomi-națiunile pot să facă

ce vor, dar eu mă voi ține de acel Fir, pentru că tot ce am avut vreodată scump pe pământ și tot ce este în ceruri, se află la capătul aceluia Fir. El m-a adus în siguranță până acum, iar eu mă încred în El și restul drumului. *„Când va veni Duhul Sfânt, El vă va călăuzi în tot Adevărul.”*

Prieteni, El m-a adus aici unde sunt astăzi; El m-a făcut ceea ce sunt astăzi și vi-L pot prezenta și vouă cu cel mai mare drag. El este singura Călăuză pe care o cunosc aici pe pământ sau în cer. El este Călăuza mea când merg la vânătoare; El este Călăuza mea când merg la pescuit; El este Călăuza mea când stau de vorbă cu cineva; El este Călăuza mea când predic și este Călăuza mea când dorm. Iar când va fi să mor, El va sta acolo la Râu și mă va trece valea. De aceea, *„Nu mă tem de nici un rău, pentru că Tu ești cu mine. Toiagul și nuiava Ta mă mângâie și mă călăuzește dincolo de Râu.”*

Haideți să ne rugăm.

Tată ceresc, Îți sunt recunoscător pentru Călăuză, pentru Cel ce mă conduce. Tată, uneori nu Îi aud glasul în jurul meu și atunci mă cuprinde teama, de aceea, Îl vreau aproape de mine pentru că nu știu când voi trece Râul.

Doamne, nu îngădui să mă părăsească, pentru că singur nu pot să umblu, nu pot să predic, nu pot să vânez în păduri nu pot pescui și nu pot să conduc mașina. Tu ești Călăuza mea și nu pot să fac nimic fără Tine.

Sunt atât de bucuros că pot să-i spun acestei adunări cum m-ai călăuzit în toate lucrurile și m-ai adus până aici. Mă gândeam că în urmă cu câțiva ani, stăteam aici pe stradă și din cauză că familia mea făcea rele, nimeni nu vorbea cu mine. Oamenii îmi spuneau: „Tatăl tău este contrabandist!” și nimeni nu vorbea cu mine, deși eu iubesc oamenii. Dar într-o zi, m-am prins de Firul acela... și mă gândesc, Doamne, că acum trebuie să mă furișez în sălbăticie ca să am un pic de liniște. Cine a făcut aceasta? Nu eu, nu educația mea, pentru că eu nu am nici o educație, ci Tu ai făcut-o, Doamne, numai Tu ai făcut-o.

M-ai lăsat să nimeresc ținta, m-ai lăsat să prind peștele cel mare, fiindcă ai știut că aceasta doream. Mi-ai dat tați și mame; mi-ai dat frați și surori, mi-ai dat sănătate, mi-ai dat o soție și o familie. Tu ești Călăuza mea, Doamne. Ajută-mă să mă țin de mâna Ta și nu mă lăsa să Te scap, iar dacă mi se obosește o mână, o schimb cu cealaltă. Ajută-mă, Doamne.

Doamne, îngăduie ca fiecare de aici să se apuce de același Fir al Vieții, de Duhul Sfânt care este Viața noastră, Sursa dătătoare de Viață. Îngăduie să ne conducă pe toți în Țara bucuriei, unde nu există îngrijorările vieții și nu mai este truda de pe pământ; Acolo unde nu va mai fi bătrânețe și nici slăbiciune, unde nu vor mai fi nopți istovitoare, nici plâns și rugăciune, unde nu vor mai fi chemări la altar, ci toți vom fi tineri, pentru că nu va mai fi nici boală și nici tristețe. Acolo nu va mai fi păcat, ci toți vom trăi în neprihănirea lui Dumnezeu, de-a lungul veșniciei care vor veni. Îndură-Te, Tată.

Tată, dacă în seara aceasta este cineva care încă nu s-a prins de acel Fir al Vieții, fă să-L găsească chiar acum... Eu pot să spun din inimă și cu mâna pe Cuvântul Tău, că Tu ai avut dreptate întotdeauna. Eu greșesc de multe ori, dar El este drept. Lasă-L să stea cu mine, Doamne și ajută-mă să stau cu El. În ce-i privește pe cei care nu-L cunosc încă, ajută-i să se prindă de mâna Lui neschimbătoare ca să poată fi călăuziți, pentru că într-o zi vor ajunge la Râu, și atunci va fi o dimineață cețoasă. Marele și bătrânul Iordan va geme, valurile vor fi năvalnice și moartea va suga viața din noi, dar nu mă voi înfricoșa, Dumnezeule, pentru că am pus lucrurile în ordine cu mult timp în urmă.

Atunci, vreau doar să-mi scot coiful de luptător și să mă întorc să privesc calea pe care m-a condus acel Fir; să văd întregul pustiu pe care l-am străbătut, fiecare buruiănă de pe cale, fiecare grămadă de pietre de care m-am rănit, dar m-am ținut de Fir... Așa cum spune poetul: „Unii trec prin ape, alții prin șuvoaie, unii prin încercări mari, dar toți prin Sânge.” Eu vreau să iau acea Sabie veche care m-a apărut de-a lungul drumului, s-o bag în teacă și să strig: „Tată, trimite barca în dimineața aceasta, fiindcă vin Acasă!” Doamne, Tu vei fi acolo pentru că ai promis aceasta și nu poți da greș.

Binecuvântează-i pe toți cei care sunt aici, iar dacă nu știi cum să se țină de acest Fir și nu L-au atins niciodată, ajută-i să ridice mâinile chiar acum, mâini doritoare, mâini care vor să atingă acel Fir al Vieții și să-i conducă spre dorința inimii lor, la pacea și mulțumirea desăvârșită, la odihna în Hristos.

Aș vrea să știi dacă în timp ce avem inimile plecate, sunt aici persoane care vor să ridice mâinile și să spună: „Ține-mă de mână!” O, Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Când calea este grea, scumpe Domn, stai aproape

Când viața mea aproape s-a dus,

Eu stau la Râu acum, condu-mi pașii, ține-mă de mână.

Ia-mă de mână, scumpe Domn și călăuzește-mă.

Mai este cineva care ar vrea să ridice mâna și să spună: „Doamne, în seara aceasta aș vrea să simt că am atins Firul Vieții. Vreau să simt că Hristos mi-a iertat păcatele și de astăzi înainte vreau să fiu o făptură nouă.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Mai este cineva care vrea să spună: „Lasă-mă să Te ating, fiindcă vreau să las în urmă eu-l meu.”?

Dumnezeu să te binecuvânteze, soră.

„Vreau să las eu-l meu în urmă și să mă regăsesc în Tine, Doamne.” Dumnezeu să te binecuvânteze. Și pe tine. Așa este.

„Vreau să las eu-l meu în urmă și să uit totul”.

Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Dumnezeu să te binecuvânteze, soră.

„Vreau să las un urmă toată cunoștința mea.” Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Nu vă încredeți în planurile omenești, ci urmați Călăuza pentru că El vă va călăuzi în tot Adevărul.

„Călăuzește-mă, Doamne Isuse, călăuzește-mă Tu.” Dumnezeu să vă binecuvânteze și pe voi, pe cei de acolo din spate. O, s-au ridicat o mulțime de mâini care așteaptă salvarea. Altarul este aici, însă nu putem să-i chemăm pe oameni la altar pentru că este prea aglomerat. Dar El este chiar aici. Voi știți foarte bine că atunci când ați ridicat mâna, în inima voastră s-a întâmplat ceva.

Isus a spus: *„Cine aude cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are Viața veșnică.”* (Ioan 5.24). Să știți că aici este un bazin plin cu apă și va fi suficient timp și pentru botez.

Să ne rugăm.

Tatăl nostru ceresc, Duhul Sfânt a luat micuțul mesaj adus în seara aceasta, cu o voce răgușită și l-a dus unde trebuie, l-a dus acolo unde a fost destinat, și sunt mulți, Doamne, poate zece sau cincisprezece care au ridicat mâna că au nevoie de Călăuză. Ei și-au dat seama că au pierdut timpul și vor să Te simtă, Doamne, vor Călăuza, vor să își ia un angajament. La Tine nu este niciodată prea mult, iar ei vor să se angajeze în această călătorie, dar nu știu cum să ajungă Acolo. Tu ești singura Călăuză, iar ei vin la Călăuza dată de Dumnezeu, la Duhul Sfânt.

O, Duhule Sfânt, o, Călăuzitorule, vino jos peste noi! Iartă orice păcat, iartă-le fărădelegile și primește-i în seara aceasta în Trupul lui Hristos, acolo unde pot simți Curentul lui Dumnezeu trecând prin Firul care îi va conduce la Iordan și dincolo de Iordan, în Țara făgăduită. Ajută-i să rămână în spatele Cuvântului, fiindcă Cuvântul spune: „*Pocăiți-vă și botezați-vă în Numele lui Isus Hristos.*” Ajută-i să nu încerce să o facă în alt fel, ci să urmeze doar Cuvântul, pentru că numai El îi va călăuzi. Aceștia sunt pașii care trebuie făcuți ca să putem să ne prindem de Călăuză. Îndură-Te, Doamne. Fă să fie ai Tăi, fiindcă acum sunt în mâinile Tale ca trofee pe care nu le mai poate smulge nimeni de acolo.

Eu cred că îi vei primi ca oameni salvați, fiindcă cred că și-au ridicat mâinile doar pentru că le-a vorbit Ceva, iar Acela ai fost Tu, Duhul Sfânt, Călăuza. Ei văd că se apropie timpul, că ceața cuprinde pământul, iar crezurile și bisericile se unesc împreună. Dumnezeule, apoi vor încerca să spună: „Cei care sunt altfel decât noi, să plece de aici în Alaska!” Toate aceste lucruri cu care ne amenință ei, nu sunt ceva nou pentru noi, pentru că marea Călăuză ni le-a arătat în Cuvânt și doar trecem prin partea aceea a Lui.

Dumnezeule Tată, vorbește-le în seara aceasta, în timp ce Ți-i încredințez ca trofee ale Cuvântului, în Numele lui Isus.

Tată, aici pe amvon sunt batiste pentru bolnavi. Poate unele sunt pentru copilași, pentru mame, pentru surori și frați. Sunt aici cu agrafe înfipite în ele. Noi am învățat din Biblie că ei au luat de pe trupul lui Pavel batiste și șorțuri, iar bolnavii s-au vindecat și duhurile necurate au ieșit afară din oameni. Doamne, noi știm că Pavel era doar un om, dar ungera Duhului Sfânt care era asupra lui, a binecuvântat batistele și credința oamenilor că el era apostolul Tău.

Doamne, Pavel a fost luat dintre noi, dar nu și Călăuza. El este încă aici, de aceea, Dumnezeule, Te rog să binecuvântezi aceste batiste, iar Călăuza să-i conducă spre o predare deplină.

Ni s-a spus că atunci când copiii lui Israel au urmat Călăuza, au ajuns drept la Marea Roșie. Călăuza i-a lăsat să ajungă până acolo jos. De ce? Ca să-și arate slava. Astfel, când nu mai era nici o nădejde, Dumnezeu S-a uitat în jos prin Stâlpul de Foc, iar bătrâna Mare Roșie s-a speriat și s-a dat înapoi făcând o cărare pe care Israelul a putut să treacă spre țara făgăduită.

Doamne, Tu ești cu adevărat același Dumnezeu. Poate că oamenii aceștia sunt creștini, poate sunt pe calea bună, dar au fost înghesuiți de boală într-un colț. Privește în seara aceasta jos, prin Sângele lui Isus, astfel ca diavolul să se sperie, să dea înapoi și să lase copiii Tăi să treacă spre Tărâmul sănătății. Îndură-Te, Tată, fiindcă eu le trimit de pe trupul meu spre al lor, în Numele lui Isus Hristos.

Eu înalț această adunare înaintea Ta, prin credință îi aduc direct la gloriosul altar al lui Dumnezeu din ceruri și Te rog să-i curățești de orice boală pe care o au și de orice este rău și să-i faci ai Tăi. Vindecă-i, Tată! Fie ca puterea care L-a ridicat pe Isus din mormânt, să însuflețească trupurile lor muritoare și să-i facă fapte noi în Hristos. Dă-le sănătate și putere să Te slujească.

Doamne, adu-Ți aminte și de mine fiindcă sunt slujitorul Tău și ajută-mă să fac față acolo unde este nevoie de rugăciune. Te rog să îngădui ca Duhul Sfânt să ne călăuzească, să ne folosească și să ne conducă până în ziua când Îl vom vedea pe Isus Hristos față în față, la glorioasa Sa venire, atunci când Îl vom întâlni în văzduh, în răpire. Ascultă-ne, pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Hristos. Amin.

Îl iubesc, Îl iubesc,

Că întâi El m-a iubit

Și a câștigat salvarea mea

Pe lemnul Calvarului.

Dacă nu ne iubim unul pe altul cei care ne vedem, cum putem să-L iubim pe Cel pe care nu L-am văzut? Așadar, când vom cânta „Îl iubesc”, să dăm mâna cu cel de lângă noi, într-o strângere de mână din inimă. (Fratele Branham dă mâna cu cei din jurul lui). Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Samuel... Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Neville.

Haideți să ridicăm mâinile spre El.

Îl iubesc, Îl iubesc,

Că întâi El m-a iubit

Și a câștigat salvarea mea

Pe lemnul Calvarului.

Vreți să ascultați pe cineva care cântă frumos? Am auzit că printre noi este un cântăreț evanghelic de aici din Indianapolis. Cred că el cântă în Tabernacolul Cadle. Este adevărat? În ordine. Câți dintre voi și-l mai amintesc pe E. Howard Cadle? O, Dumnezeu să odihnească sufletul lui scump! Cea mai plăcută cântăreață pe care mi-a plăcut vreodată s-o ascult, a fost doamna Cadle. O adevărată privighetoare. Ea cânta:

„Când ai plecat din odaia ta, de dimineață,

Te-ai gândit să iei Numele Mântuitorului tău ca scut?”

Într-o dimineață, când m-am trezit în căsuța mea cu două încăperi, am încercat să fac focul, dar lemnele nu se aprindeau. Am încercat să suflu din nou, dar vântul îmi sufla totul în față. Era frig, iar pe podea era deja gheață. Eu stăteam desculț și încercam să aprind focul în soba de tablă. Eu și Meda ne căsătorisem doar de puțin timp. Lemnul era ud și nu se aprindea nicicum, iar eu stăteam în fața sobei gândindu-mă: „Voi mai încerca o dată.” Trebuia să merg la lucru și încercam să aprind focul suflând în sobă. La un moment dat, m-am întins și am dat drumul la radio, iar ea a început să cânte:

„Când ai plecat din odaia ta, de dimineață,

Te-ai gândit să iei Numele Mântuitorului tău ca scut?” Când am auzit-o, am căzut în genunchi pe podea. O, cât de mult îmi plăcea s-o asculte pe femeia aceea cântând!

Într-o zi, când voi trece Râul, cred că o voi auzi pe doamna Cadle care va sta acolo. Știți, eu mi-am dat întotdeauna întâlnire și am spus că pe partea cealaltă a Râului este un Pom veșnic verde, Pomul Vieții. Acolo este un cor îngeresc care cântă zi și noapte, dar pentru că acolo nu este noapte, cântă toată ziua, iar eu îmi voi găsi un loc în care voi sta și îi voi asculta. Eu cred că și doamna Cadle va cânta acolo.

Dumnezeu să îl binecuvânteze pe fratele nostru... am uitat cum se numește. Cum? Fratele Ned Woolman. El va cânta acum pentru voi.

Fratele Woolman, ne bucurăm să te avem printre noi în seara aceasta.

(Fratele Woolman cântă cântarea: „Capela inimii mele”).

- Amin -